

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366825104/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Historien med Stokken syntes ham det eneste Mærkværdige, og hans nærværende Lyksalighed, i den skønne Grevindes Fæslot og i Glandsen af hendes stille fortryllende Maaneskinsøine, var ligesom det Brændpunkt, hvori alle Himmelstraalerne af hans hele Tilværelse samlede sig og gennemglødede hans inderste Væsen.

Den elskovssvimmel Arnold gik nu med Grevinden fra Slottet til Haugen og Lunden. Der forekom det ham som i et velbekjendt vidunderligt Landskab, han som Barn engang havde seet, hvor en Ridder gik med sin Dame paa en eensom skovbegroet Fjeldstie, mens det gamle gothiske Ridderslot speilede sig i en stille, klar Sø, og en vild brusende Fjeldstrøm skummede hen mellem mosbegroede Klipper i den dunkle Baggrund. Ofte havde han ønsket sig i det elskende Pars Sted, midt inde i det herlige Landskab, istedetfor, som Adam efter Faldet, at staa udenfor sit Paradiis som Tilskuer og kige ind i den forsvundne Herlighed. – Nu var det ligesom hans Ønske var opfyldt, og han selv var den lykkelige Vandrer, som gik der ved den skønne Ridderdames Side, og Billedet var ikke længer et malet Konstaværk; men en underfuld levende Natur. Fra Lund og Hauge gik han tilbage til Slottet med den skønne Grevinde, og saae nu Billedgalleriet, hvor de elskeligste og forunderligste Syner henrev ham fra Billede til Billede. Dog Intet af Alt, hvad han her saae, fortryllede ham saameget, som den skønne Grevindes Aasyn, som ved Beskrivelsen over de meest udmærkede Billeder, langt overgik selv de herligste Afbildninger af qvindelig Skjønhed, og udtrykte et Liv og en Begeistring over det Skønne og Herlige, der ligesom forklarende antændte Arnold, og aabnede hans Øie for hvad han aldrig før havde drømt om. Hvad de længst dvalende ved, vare visse sølsomme Billeder, hvori en overnaturlig, underfuld Fantasier verden blandede sig, vild og barrok, i det virkeligste spidsborgerligste Hverdagsliv, og i den besynderligste Contrast, syntes at ville udtale de høieste Ideer i en forvirret Blanding af Skjønhed og Carrikatur. – Derfra fulgte Grevinden ham til Bibliotheket, hvor hun forlod ham og bad ham more sig selv en liden Stund. – Til at studere følte Arnold intet Kald i det Øieblik; men hvert Ord, den skønne Grevinde havde sagt til ham, klang endnu lifligt i hans Øre; mangent huldsaligt Blik, som var faret forbi, kom venligt tilbage i hans Erindring, opflammede hans Elskov og gav Haabet Styrke.

Imidlertid satte han sig ned og gennembladede mangfoldige Be-

ger og Haandskrifter, uden at vide et Ord af hvad han læste. Det eneste han med Bevidsthed dvælede ved, var de trohjertige Træsnit paa de gamle Bøger og de smukke glimrende Vignetter paa Haandskrifterne. Tilsidst faldt der ham en Bog i Haanden, som ved det nye Bind og det nymodens Snit stak underlig af blandt de andre. Det var eder goldene Topf af Hoffmann; jo længer han læste i den, jo opmærksommere blev han, og syntes tilsidst, at det var noget af hans eget Liv og Levnet, han læste. Hvordan hænger det sammen – tænkte han – du skulde dog vel aldrig selv være Studenten Anselmus? Du skulde dog vel aldrig være »ein Phantasiestück in Callott's Manier« ... Længer kom han ikke i disse gale Tanker, da Grevinden traadte ind paa ny, og han snart igjen ved Synet af hende glemte Alt, hvad han nylig havde læst, og som nær havde bragt ham til at drage sin Originalitet, som et levende Menneske, i Tvivl. – »Er jeg vel et Fantasiestykke i Callott's Manier, Deres Naade – havde han nær sagt – men betænkte sig igjen og holdt inde. Det er nok jeg har prostitueret mig eengang – tænkte han – og har holdt den skønne Grevinde for en Stokkeknop; hvor kan man dog faae slige fordømte Griller. – Nu talte den Skønne et Par venlige Ord, og de forstyrrende Selvbetrægtninger havde Ende. Arnold var atter det lykkeligste Menneske i Verden, og Timerne fløi for ham som Øieblikke i glad Begeistring og den første Kjerlighedens abnøsesfulde Glæde.

Saaledes forsvandt tre Dage for ham, som en elskelig men flygtig Sommernatsdrøm. Den fjerde Dags Morgen horte han med Forstrækkelse at Grevinden var syg, og det var strængelig forbudt Tjenerne at indlade Nogen til hende. Den forelskede Arnold blev saare bestyrtet over dette Budskab, og en hemmelig Mistanke opstod i det samme i hans Sjæl, idet han erindrede sig Eventyret om den skønne Melusina, som paa visse Tider var en Slange, og lukkede sig inde naar hendes Forvandlingstid kom. Frygten for noget Lignende her, hvor ogsaa Alting syntes ham saa vidunderligt, som paa et underfuldt Fecslot, satte ham i saa forvirret en Tilstand, at han glemte alle Høflighedsformer og at han her kun var Gæst. Han stødte Tjenerne voldsomt tilside og trængte lige ind i Grevindens hemmeligste Kammer. Og see! der laae hun i det dunkle Værelse, svagt bestraalet af en Maa-neskinslamps underlige Dæmringslys. Hun var bleg som et elfenbeens Billede, og hvilede med Brystet paa den venstre Arm, mens